

relse for Landet, idet man derved undgik, at der gik Penge ud af Landet.

Det ærede Medlem fra Saksøbing (Rørdam) har Ret i, at Areal-skatten ikke i Tyskland er den eneste Skat paa den indlandske Tobaksdyrkning; der er ogsaa en Vægtskat. Men naar man ser paa Forholdet mellem Vægtskatten og Areal-skatten, peger det netop i Retning af, at vi ogsaa her i Landet helst skulde indføre Areal-skatten. Forholdet er nemlig det i Tyskland, at hvor der dyrkes større Arealer med Tobak, har man Vægtskat, medens Areal-skatten er henvist til de mindre Arealer, idet den kun opkræves af Arealer, som ikke ere over ca. 1,000 Kv.-Alen. Med andre Ord, i Tyskland vil man, hvor der er en betydelig Tobaksdyrkning, og hvor den spiller en Rolle i Landets Benyttelse, indføre en Skat, hvor der tages flere Hensyn, men hvor det drejer sig om ganske smaa Arealer og en mindre betydelig Dyrkning, mener man ogsaa der at kunne gaa frem paa en summarisk Maade for at undgaa de meget store Vanskeligheder ved Opkrævningen af Produktbeskatningen. Derfor tjener det, at man har Areal-skatten i Tyskland og har beholdt den efter Indførelsen af den nye Værdiskat, i Virkeligheden ogsaa til anbefaling for, at vi tage den her i Landet, idet den netop er bevaret for en lignende mindre betydningsfuld Virksomhed som den, der her er Tale om, hvor Beskatningen direkte kun har ringe Betydning, medens dens væsentlige Betydning er at dække for Indtægten af Indførselstolden paa Tobak. At der i Tyskland er gjort et Forsøg med Indførelse af Værdiskat paa Tobak, er mig selvfølgelig særdeles bekendt, men det er ogsaa kun et Forsøg, og der kan endnu ikke tales om de Erfaringer, man har gjort. Naar man gør sig bekendt med denne Lov, ser man, hvilket vidtløftigt og vanskeligt et Apparat det har været nødvendigt at indføre for at gennemføre en Værdibeskatning paa Tobak. Hvorvidt det vil lykkes, er endnu et Spørgsmaal, som er ubesvaret. Og dertil kommer, at Forholdene i Tyskland paa Tobakshandelens Omraade i det hele ere væsentlig forskellige fra Forholdene i Danmark, saa at det ingenlunde er givet, at hvad der kan passe i Tyskland, ogsaa passer herhjemme.

Jeg fastholder derfor det Synspunkt, at den Skat, der her foreslaas, er nødvendig fra et finansielt Synspunkt, og at det er en lempelig Form, der er valgt, saavel med Hensyn til Opkrævningen som med

Hensyn til Virkningen for Dyrkerne. Jeg kan derfor gentage min Opfordring til det høje Ting til at vedtage Lovforslaget.

Da ikke flere begærede Ordet, sluttedes Forhandlingen.

Lovforslagets §§ 1—7 (se Tillæg A. Sp. 3057 ff.)

vedtoges uden Afstemning.

Det til § 8 af et Flertal (Carl Hansen, Kr. Jensen, N. P. Jensen, Jerichow, Laurssen, P. T. Nielsen, Nørhave og Pedersen-Nyskov) stillede Ændringsforslag

vedtoges enstemmigt med 63 Stemmer.

Lovforslagets Overgang til tredje Behandling

vedtoges uden Afstemning.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Anden Behandling af Forslag til Lov om Ændringer i Statsbanernes Takster.

(Første Behandling findes i Tidenden Sp. 4437 ff.; Udvalgets Betænkning i Tillæg B. Sp. 1427 ff.)

Udenfor Betænkningen var intet Ændringsforslag stillet.

De stillede Ændringsforslag, Lovforslagets Paragraffer samt Spørgsmaalet om Sagens Overgang til tredje Behandling sattes til Forhandling under eet.

Ordføreren (P. T. Nielsen): Som det vil ses af Betænkningen, er Udvalget ikke blevet enig. Et Flertal har kunnet tiltræde det Grundlag, som Forslaget hviler paa, og de Ændringer, som Flertallet foreslaar, forrykke ikke i nogen Maade det økonomiske Grundlag; thi selv efter disse forvente vi, at den Merindtægt, som det er Meningen, at Lovforslaget skulde give, vil blive den samme.

Med Hensyn til Godstaksterne vil det ses, at Flertallet intet Ændringsforslag har stillet. Forholdet er nemlig det, at Taksterne ere Maksimaltakster, og at Ministeren har Bemyndigelse til at kunne nedsætte Taksterne, hvis han skønner, at enkelte Varer ville faa en for høj Takst, og vi have peget paa enkelte af de Varer, som vi mene, det vil være heldigt for dels